

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 17Co/137/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8811200682
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8811200682.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Moniky Juskovej a Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu R. Q., nar. X.XX.XXXX, bytom Y. č. XXXX/XX, Q., zastúpený JUDr. Ľubošom Bajužikom, advokátom so sídlom Nám. Slobody 2, Humenné proti žalovanému K.. R. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX, zast. Advokátska kancelária - JUDr. Stanislav Kaščák, s.r.o., ul. 1. mája 1246, 093 01 Vranov nad Topľou, IČO: 47 245 034, o zaplatenie 3.362,54 eur s prísl., o odvolaní právnej predchodkyne žalobcu Y. Q., nar. X.X.XXXX, bytom Y. č. XX, Q., zomrelá XX.X.XXXX proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 9C 10/2011-208 zo dňa 20.10.2017 takto

rozhodol:

Mení prvoinštančný rozsudok v zamietavej časti o zaplatenie sumy 2.626,48 eur s 6 % úrokom z omeškania od 24.2.2006 do zaplatenia tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2.626,48 eur s 6 % úrokom z omeškania od 24.2.2006 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti rozsudok potvrdzuje.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu zamietol. Žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Prvoinštančný súd vychádzal zo žaloby, ktorou sa pôvodne ešte žalobkyňa, Y. Q., ktorú žalobu podala na Okresný súd Humenné dňa 28.12.2015 pod sp. zn. 9C/19/06, domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4.514,37 eur (136.000 Sk) s 10 % úrokom z omeškania od 1.1.2004 do zaplatenia a trov konania.

Svoj nárok odôvodňovala tým, že žalovaný užíva časť pozemkov, a to parcely č. XXX, XXX a XXX, zapísaných na LV č. D. v k.ú. S., ktorých je vlastníčkou. Výmera týchto parciel je XXX m². Keďže žalovaný jej odmieta uhradiť náhradu za užívanie tejto výmery, uplatňuje si za posledné 3 roky náhradu vo výške 30 Sk ročne za m², čo predstavuje sumu 18.000 Sk x 3 roky, teda 54.000 Sk.

Ďalej nárok pozostáva z náhrady za vyrúbané topole z pozemku žalobkyne v počte 34 kusov, pričom predmetom nároku je 24 m³ piliarskej guľatiny po 120 Sk za m³, teda 28.800 Sk, ďalej 54,85 m³ vlákniny po 800 Sk, čo predstavuje 43.880 Sk, teda spolu 72.680 Sk.

Okresný súd Vranov nad Topľou v konaní sp. zn. 9C/19/06 uznesením vo veci rozhodol tak, že konanie čiastočne zastavil, a to vo vzťahu k úhrade sumy 842,46 eur a úroku z omeškania vo výške 13 % od 1.1.2003 do zaplatenia, zo sumy 280,82 eur vo výške 12 % od 1.1.2004 do zaplatenia, zo sumy 280,82 eur a vo výške 8 % od 1.1.2005 do zaplatenia zo sumy 280,82 eur. Súd žalobu žalobcu, pokiaľ

sa týka zaplata sumy 2.412,53 eur za drewnú hmotu aj s 10 % úrokom z omeškania ročne od 1.1.2004 do zaplata a náradu za užívanie pozemkov v sume 950,01 eur s úrokom z omeškania vo výške 13 % od 1.1.2003 zo sumy 316,67 eur ročne do zaplata, vo výške 12 % od 1.1.2004 zo sumy 316,67 eur ročne až do zaplata a vo výške 8 % od 1.1.2005 zo sumy 316,67 eur ročne až do zaplata, ako aj povinnosť zaplatiť trovy tohto konania vo výške 226,85 eur ako poplatok za podaný návrh, vylúčil na samostatné konanie, v ktorom konaní bude rozhodnuté aj o trovách tohto konania. Prvoinštančný súd tak rozhodol uznesením č.k. 9C 19/2006-224 zo dňa 18.2.2010. Toto uznesenie v časti výroku o zastavení konania bolo odvolacím súdom, a to uznesením Krajského súdu v Prešove č.k. 11Co 19/2010-234 zo dňa 30.9.2010 potvrdené. Výrok, ktorý bol nárok vylúčený na samostatné konanie, bol taktiež napadnutý odvolaním, avšak odvolanie žalobkyne bolo odmietnuté. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 30.12.2010.

3. Následne prvoinštančný súd pod sp. zn. 9C/10/2011 konal o vylúčenej časti uplatneného nároku žalobkyne. Prvoinštančný súd v prejednávanej veci v poradí prvým rozsudkom č.k. 9C 10/2011-52 zo dňa 10.7.2012 žalobu žalobkyne zamietol a rozhodol, že o trovách konania rozhodne súd až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Po podaní odvolania žalobkyňou odvolací Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 17Co/123/2012-81 zo dňa 26.2.2013 napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie prvoinštančnému súdu.

4. V poradí druhým rozsudkom prvoinštančný súd pod č.k. 9C 10/2011-208 zo dňa 20.10.2017 o uplatnenom nároku žalobkyne opätovne rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %. Prvoinštančný súd vykonal dôkazy, ktorých obsah opísal v odôvodnení svojho rozhodnutia a nakoniec uplatnený nárok žalobkyne posúdil podľa ust. § 420 ods. 1 OZ, podľa § 451 ods. 1, 2 OZ. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania prvoinštančný súd posúdil nárok aj podľa § 107 ods. 1, 2 OZ. Vychádzal z ust. § 22 ods. 1, 2 zákona č. 229/1991 Zb. a dospel k záveru, že vo vzťahu k nároku na drewnú hmotu, ako aj vo vzťahu k nároku na náradu za užívanie časti parciel žalovaným nárok žalobkyne nie je dôvodný. Základ zamietavého výroku spočíval v skutočnosti, že prvoinštančný súd považoval uplatnený nárok žalobkyne za premlčaný.

5. Nárok žalobkyne na úradu sumy 2.412,53 eur za drewnú hmotu mal predstavovať nárok žalobkyne na náradu za výrub topoľov, ktoré sa nachádzali na parcelách č. XXX, XXX a XXX, ktoré patrili žalobkyni. Žalobkyňa si uplatnila nárok za drewnú hmotu z titulu náhrady škody. Súd tento nárok však posúdil ako bezdôvodné obohatenie, k výrubu stromov žalovaným došlo na základe právoplatného rozhodnutia. Žalovaný ťažbou neporušil žiadnu povinnosť. Žalobkyňa dala súhlas na výrub stromov s podmienkou, že žalovaný pred výrubom prevedie úradu za drewnú hmotu. Žalovaný podľa prvoinštančného súdu sa bezdôvodne na úkor žalobkyne obohatil, pretože žalobkynino vlastníctvo sa zmenšilo o hodnotu za drewnú hmotu topoľov.

Žalovaný vzniesol proti tomuto uplatnenému nároku námietku premlčania. Prvoinštančný súd skúmal, kedy bol výrub stromov vykonaný. Žalobkyňa tvrdila, že to bolo v marci 2004 a žalovaný tvrdil, že to bolo v novembri 2003. Žaloba bola na súd podaná dňa 28.12.2015, po uplynutí premlčacej doby. K tejto skutočnosti boli vypočutí svedkovia a strany sporu, ktorí predložili dôkazy. Kompletný spisový materiál z obecného úradu, týkajúci sa predmetného výrubu už nebolo možné zabezpečiť, pretože bol skartovaný. V spise sa nachádza list Obecného úradu S. zo dňa 13.1.2005 ohľadom výsadby náhradných drevín, v ktorom obec konštatuje, že výrub stromov sa uskutočnil v marci 2004. Keďže spis bol skartovaný, prvoinštančný súd nemohol tejto listine priznať silu dôkazu. Vypočutí svedkovia, a to žiaden zo svedkov, nevedeli presne určiť dátum ťažby a svedok V., aj keď uviedol, že ťažba mala byť v marci 2003, túto skutočnosť vie len z počutia od U., ktorý však v konaní nevyповedal. Pritom žalovaný predložil od U. dodací list pre žalovaného, z ktorého vyplýva, že mali byť stromy vyrúbané dňa 22.11.2003. Jednoznačný dôkaz vystavený U. o výrube stromov nebol predložený. Pochybnosti o výrube stromov vôbec v roku 2003 dáva aj podaná žaloba, v ktorej žalobkyňa za výrub stromov požaduje úrok z omeškania od 1.1.2004, a teda logicky výrub musel byť podľa tohto v roku 2003. Napriek viacerým späťvzatiám tento dátum nebol opravený a taktiež aj dôkaz doložený žalobkyňou pri podaní žaloby - výzva na úradu drewnéj hmoty, svedčí tomu, že výrub stromov bol v roku 2003. Keďže žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno o tom, že výrub stromov bol v roku 2004, pre vznesenú námietku premlčania súd žalobu zamietol. Keďže súd mal za to, že žalobkyňa vedela o výrube stromov v roku 2003, žaloba bola v tejto časti pre premlčanie podľa § 107 ods. 1 OZ zamietnutá. Žalovaná vedela v roku 2003, že bol vykonaný výrub stromov, nakoľko potvrdila, že pri výrube stromov ju, ako aj jej manžela, žalovaný vyzval, aby pri výrube sa zúčastnili. Prvoinštančný súd ďalšími skutočnosťami ohľadne náhrady za drewnú hmotu sa

nezaoberal. Nevykonával dôkaz navrhnutý žalobkyňou, a to aby žalovaný predložil peňažný denník a knihu faktúr a porezov, nakoľko na preukázanie svojho tvrdenia dôkazy predkladá strana, ktorá tvrdí nejakú skutočnosť, preto žalovaný nemal takúto povinnosť.

6. Ohľadne nároku na náhradu za užívanie v časti parciel žalovaný nárok bol čiastočne upravovaný späťvzatím žaloby. Žalobkyňa tvrdila, že je výlučnou vlastníčkou parciel č. XXX, XXX a XXX, ktorých časť využíva žalovaný. Obe strany sa zhodli, že ide o parcelu o výmere XXX m². Žalobkyňa uviedla, že žalovaný odmietol zaplatiť za nájom týchto parciel. Žiadnu nájomnú alebo inú zmluvu preukazujúcu vznik záväzko-právneho vzťahu medzi stranami sporu nepredložila. Keďže žalovaný tieto pozemky neužíval protiprávne, ale podľa žalobkyne bez platnej zmluvy uzavretej so žalobkyňou, aj tento nárok je možné posúdiť ako nárok na bezdôvodné obohatenie. Žalobkyňa žiadala žalovanú sumu s úrokom z omeškania za obdobie od 1.1.2003, od 1.1.2004 a od 1.1.2005 do zaplataenia. Z takto vymedzenej istiny a jej príslušenstva vyplýva, že žalovaná suma pokrýva obdobie rokov 2002, 2003 a 2004. V priebehu konania z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný na základe nájomnej zmluvy so Slovenským pozemkovým fondom užíval parcelu XXX/X, ktorá bola odčlenená geometrickým plánom. Túto parcelu užíval žalovaný podľa jeho tvrdenia v rozsahu totožnom s užívaním Poľnohospodárskym družstvom Merník a za dojednaný nájom riadne platil. V danom čase v roku 2002 - 2004 bola žalobkyňa podľa výpisu listu vlastníctva podielovou spoluvlastníčkou v podiele X/XX a XX/XX bolo v tom čase vo vlastníctve nezisteného vlastníka, a teda podľa príslušných právnych noriem v správe a nakladaní Slovenského pozemkového fondu. Vo zvyšku, teda v podiele XX/XX bola žalobkyňa zapísaná na LV až na základe osvedčenia o nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zo dňa 31.5.2005, aj keď s účinkami vydržania a vlastníckymi následkami od 1.1.2001. Žalovaný mal z uvedených parciel užívať len časť v rozsahu XXX m². Aj vo vzťahu k týmto nárokom žalovaný vzniesol námietku premlčania. Keďže si žalobkyňa uplatňuje nájomné za roky 2002, 2003 a 2004 a žaloba bola podaná na súd až 28.12.2005. Pri uplatnení dvojnásobnej premlčacej doby, keďže žalobkyňa vedela, že je vlastníčkou týchto parciel, prvoinštančný súd posúdil nárok žalobkyne čiastočne za premlčaný. Vo vzťahu k žalobkyňi je možné považovať za nepremlčaný nárok za obdobie od 28.12.2003 do 28.12.2004.

Vo vzťahu k tomuto obdobiu žalovaný sa bránil, že mal uzatvorenú nájomnú zmluvu k parcelám so Slovenským pozemkovým fondom, kde v parcele č. XXX/X boli zahrnuté aj parcely č. XXX, XXX a XXX o výmere XXX m². Mal uzatvorený nájomný vzťah so SPF, a teda keďže žalobkyňa v tom čase bola podielovou spoluvlastníčkou len v rozsahu X/XX a podiel XX/XX bol na neznámych vlastníkoch, žalovaný uhradil nájomné subjektu, s ktorým mal uzatvorený zmluvný vzťah, t.j. Slovenskému pozemkovému fondu. Preto nie je zodpovedný za bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k žalobkyňi.

Preto prvoinštančný súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

7. O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP s použitím ust. § 262 ods. 1, 2 CSP a žalobkyňi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu.

8. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie právna predchodkyňa žalobcu. Napadnutý rozsudok považovala za nesprávny, pretože prvoinštančný súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Niektoré dôkazy vyložil nesprávne, niektorých dôkazov sa dožadoval spôsobom, o ktorom bolo jasné, že ho žalobkyňa nemôže vykonať. Skutkové závery, z ktorých súd vyvodil následne právne závery, založil na dokazovaní, ktoré nebolo vykonané v súlade so zákonom. Prvoinštančný súd nerešpektoval ani pokyny odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení.

Žalobkyňa namietala tvrdenie, že nemala vlastnícky vzťah k parcele č. XXX/X. Uviedla, že bola podielovou spoluvlastníčkou tejto parcely na základe rozhodnutia bývalého Štátneho notárstva vo Vranove nad Topľou č. D221/1971 zo dňa 3.11.1971 v podiele X/XX. Napriek tomu, patrili jej rovnaké práva, ako vlastníkovi, hoci len v uvedenom zlomku. Nebola celá parcela vedená na neznámeho vlastníka. Vlastníctvo k celej parcele č. XXX/X osvedčila notárskou zápisnicou zo dňa 31.5.2005, pričom PD Merník dal žalovanému túto parcelu do užívania 4.9.2001, čiže XXX m² užíval žalovaný už od tohto dátumu. Následne až v máji 2003 žalovaný uzatvoril nájomnú zmluvu so SPF, pričom najneskôr od marca 2003 o vlastníctve žalobkyne žalovaný vedel. Preto požaduje nájomné za roky 2003 - 2005 za užívanie výmery XXX m² bez uzavretej zmluvy.

Doposiaľ jej žalovaný neuhradil ani zisk z výrubu topoľov, za drevnú hmotu. Bolo to jeho povinnosťou, vzhľadom na to, že vedel, že vlastníkom pozemkov, na ktorých sú topole, je žalobkyňa. Rozporovala existenciu dodacieho listu od svedka S. U.. Svedok žiadnu fakturáciu žalovanému nerobil, pretože mal byť naturálne odmenený rezivom v hodnote 12.000 Sk. Výrub sa mal konať v apríli 2004, čo potvrdil

aj jeho brat, ktorý s ním vykonal ťažbu. Svedok S. U., ktorý vystavil dodací list, nikdy nemal firmu, ani živnosť, ktorá by ho na takéto úkony oprávňovala. Len nezištne vypomáhal svojmu bratovi M. U.. Vyťažené drevo bolo hneď spracované v odporcovej prevádzke. Ani napriek tomu, že žalobkyňa žiadala, žalovaný nepredložil súdu knihu porezov. O dátume vykonania ťažby drevnej hmoty svedčí aj list Obecného úradu S. z januára 2015, kde v súvislosti s výsadbou nových stromčekov bolo konštatované, že ťažba dreva bola vykonaná v apríli 2004. Žalovaný v priebehu konania nepreukázal tvrdenú hnilobu stromov. Žalobkyňa namietala rozpis nákladov, ktoré mal žalovaný s ťažbou topoľov. Namietala aj závery prvoinštančného súdu o premlčaní nároku a žiadala, aby odvolací súd celý napadnutý rozsudok zmenil a žalobe vyhovel.

9. K odvolaniu zaujal písomné stanovisko žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Pozemky č. XXX, XXX a XXX ako trvalý trávnatý porast boli vnesené do združeného užívania JRD, žalobkyňa nepožiadala o vydanie týchto pozemkov. Žalovaný mal prenajatú plochu od SPF ako od neznámych spoluvlastníkov. Nebol v žiadnom právnom vzťahu so žalobkyňou. Na ploche sa nachádzali topole, ktoré ohrozovali okolie suchými konármi, preto sa rozhodol ich odstrániť. Odstránenie vykonal za podmienok stanovených v správnom rozhodnutí. Stalo sa tak v roku 2003 a následne vykonal aj výsadbu nových stromov.

10. K vyjadreniu žalovaného zaujala písomné stanovisko žalobkyňa, ktorá uviedla, že prvoinštančný súd nevyhodnotil niektoré dôkazy, ktoré boli vo veci vykonané, niektoré dôkazy vôbec nebral do úvahy. Žalovaný za užívanie pozemkov nezaplatil, ani za drevnú hmotu. Poukázala pritom na skutočnosť, že náhrada za topole mala byť uložená do depozitu na SPF, pokiaľ si žalobkyňa nevyrieši administratívne svoje záležitosti k nehnuteľnostiam. Cena za m² prenajatého poľnohospodárskeho pozemku v tom čase, teda v čase roku 2004 alebo 2005 predstavovala 3,32 eura za m² v obci do 5.000 obyvateľov.

11. V duplike žalovaný poukázal na závery prvoinštančného súdu v napadnutom rozsudku a žiadal prvoinštančný rozsudok potvrdiť.

12. V priebehu odvolacieho konania odvolací súd zistil, že žalobkyňa, Y. Q., dňa XX.X.XXXX zomrela. Odvolací Krajský súd v Prešove uznesením č.k. 17Co 137/2018-271 zo dňa 11.6.2019 rozhodol podľa § 60, § 61 a § 63 CSP o tom, že v ďalšom konaní bude pokračovať s právnym nástupcom alebo jej žalobkyne, a to jej manželom R. Q..

13. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasl. CSP, na nariadenom pojednávaní podľa § 385 CSP a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné čiastočne zmeniť, vo zvyšku potvrdiť.

Podľa § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

Podľa § 384 ods. 1 CSP ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

Podľa § 384 ods. 2 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonala súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla.

Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 390 CSP odvolací súd sám rozhodne vo veci, ak a) rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom, zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a b) odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

Odvolací súd v danom prípade bol povinný v súlade s ust. § 390 CSP rozhodnúť o veci sám. Keďže však prvoinštančný súd vo vzťahu k meritu veci nezistil náležitým spôsobom skutkový stav, pretože sa zameral len na posúdenie námietky premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku, na základe takto zistených skutkových zistení nebolo možné o uplatnenom nároku rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a bez doplnenia a zopakovania dokazovania v potrebnom rozsahu, preto odvolací súd vo veci nariadil pojednávanie, doplnil dokazovanie. Podľa § 383 CSP zistil a ustálil sám skutkový stav.

14. Odvolací súd vo veci nariadil pojednávanie. Na pojednávaní žalobca zotrval na podanej žalobe. Uviedol, že nárok na náhradu za užívanie pozemkov si uplatňuje z dôvodu, že jeho právna predchodkyňa bola výlučnou vlastníčkou nehnuteľností a to parc. č. XXX, XXX a XXX zapísaných na LV č. XXX, k.ú.

S. od roku 2001 na základe osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva. Uvedené vychádza z Notárskej zápisnice Notárskeho úradu v Sečovciach R. E. H. zo dňa 31.6.2005 sp. zn. N405/2005, Nz 24398/2005 a NCRIs 24061/2005. Sumu, za ktorú právna predchodkyňa si uplatňovala nárok na náhradu určila podľa výšky, akú v minulosti za prenájom poľnohospodárskej pôdy uhrádzal sám žalobca. Poukázal pritom na dôkazy vykonané pred prvoinštančným súdom, a to najmä na faktúru z roku 1992, kde v tom čase za prenájom poľnohospodárskej pôdy, v roku 1992, uhradil 1.920 Kčs za 200 m².

Žalobca uviedol, že náhradu za drevnú hmotu vypočítal podľa priemerných cien surového dreva podľa drevín a sortimentov za I. a II. štvrťrok roku 1996, ktorý prehľad vydal Ústav pre výchovu a vzdelávanie pracovníkov lesného a vodného hospodárstva SR Zvolen. Poukázal na okolnosti svedčiace o tom, že topole boli vyťažené v apríli alebo marci 2004, najmä na záznam Obecného úradu v S.. Namietal tvrdenia, že S. U. mal oprávnenie na vystavovanie dodacích listov a na vykonávanie súkromnej zárobkovej činnosti. Takéto oprávnenie mal len brat Ľudovít Verčimák, ktorý podľa potvrdenia, ktoré predložil súdu, ťažbu dreva v roku 2003 nevykonal.

Žalovaný namietal uplatnený nárok. Vo vzťahu k pozemkom mal uzatvorenú nájomnú zmluvu so SPF, ktorému uhrádzal aj nájomné. Pred odvolacím súdom namietal aj výšku uplatňovaného nároku za užívanie pozemku vo výške 30 Sk za m² ročne. Namietal, že právna predchodkyňa žalobcu bola výlučnou vlastníčkou celej nehnuteľnosti. Poukázal na to, že jej podiel na parcelách bol len X/XX. Nepreukázal, že by za užívanie aj tohto podielu poskytoval právnej predchodkyňe žalobcu náhradu. Tvrdil, že s S. U. mal uzatvorenú zmluvu o dielo, podľa ktorej S. U. mal zabezpečiť výrub topoľov. Topole vyrúbali v novembri 2003, preto nárok žalobkyne na úhradu za drevnú hmotu je premlčaný. Rozhodne poprel, že by drevnú hmotu vyťažil až v marci alebo apríli 2004. Potvrdil, že záznamy o ťažbe dreva vykonával v knihe porezov, avšak za toto obdobie už knihu porezov nemá, pretože bola zoskartovaná. V priebehu odvolacieho konania žalovaný žiadal vypočuť svedka Y. H., ktorý vystavil čestné prehlásenie, podľa ktorého uviedol, že záznam o ťažbe topoľov mal byť v knihe porezov a svedka S. U., ktorý vystavil dodací list žalovanému na ťažbu dreva v novembri 2003. Žalovaný týchto svedkov pred odvolacím súdom nezabezpečil a na poslednom pojednávaní na ich výsluchu netrval.

15. Žalovaný pred prvoinštančným súdom vzniesol námietku premlčania uplatňovaného nároku, na námietke premlčania zotrval aj v prípade, keď do konania vstúpil žalobca. Žalobca musel akceptovať stav konania v čase, keď do konania bol pribratý súdom.

Prvoinštančný súd celý uplatnený nárok považoval za premlčaný.

Odvolací súd však zistil, že námietka premlčania žalovaného vo vzťahu k užívaniu pozemkov bez nájomnej zmluvy je čiastočne dôvodná, čiastočne pre premlčanie nedôvodná.

Nárok žalobcu na náhradu za drevnú hmotu za topole je dôvodný, nie je premlčaný.

16. Žalovaný dňa 1.9.2001 začal užívať parc. č. XXX/X, ktorú mu odovzdalo PD Merník do dočasného užívania. Súčasťou tejto parcely boli aj časti parcel č. XXX, XXX a XXX zapísané na LV č. XXX, k.ú. S., ktoré už v tom čase na základe vydržania vlastníka právna predchodkyňa žalobcu.

Následne dňa 5.5.2003 uzavrel žalovaný na parc. č. XXX/X nájomnú zmluvu so SPF ako prenajímateľom, ktorému uhrádzal aj nájomné 1 Sk za m² ročne (č. zmluvy 4907/403).

Žalobkyňa v žalobe žiadala, aby žalovaný jej vydal bezdôvodné obohatenie za užívanie pozemkov, a to častí parcely č. XXX o výmere XXX m², parcely č. XXX o výmere XXX m² a parcely č. XXX o výmere XXXX m², zapísaných na LV č. XXX, k.ú. S. v registri E, v rozsahu XXX m². Žiadala náhradu po 30 Sk za m² ročne. Žaloba bola na súd podaná dňa 28.12.2005. Žalobkyňa žiadala o náhradu za užívanie pozemkov za rok 2003, 2004 a 2005.

V priebehu konania preukázala, že pôvodne bola spoluvlastníčkou uvedených pozemkov v rozsahu X/XX. Neskôr, v notárskej zápisnici zo dňa 31.6.2005 deklarovala, že dňa 1.1.2001 došlo k vydržaniu vlastníckeho práva na týchto pozemkoch aj v rozsahu XX/XX.

V priebehu konania strany sporu zhodne upravili rozsah užívania parcel žalovaným v rozsahu XXX m². Táto výmera medzi stranami nebola sporná.

Žalovaný namietal, že parcely nevyužíva, že žalobkyňa je ich výlučnou vlastníčkou až od roku 2005, kedy bolo vydané osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva a namietal uplatňovaný nárok na náhradu 30 Sk za m² ročne s poukazom na to, že celý výmeru XXX m² mal v nájme od SPF za 1 Sk za m² ročne, ktorému za užívanie nájom uhrádzal.

Odvolací súd z listín, ktoré sa nachádzajú v spise zistil, že žalobkyňa žiadala dňa 6.3.2003 Poľnohospodárske družstvo Merník o vyčlenenie svojich pozemkov z užívania družstva, avšak jej žiadosti nebolo vyhovené.

Zo spisového materiálu odvolací súd ďalej zistil aj to, že pôvodná žalobkyňa nájomnou zmluvou uzatvorenou medzi žalobkyňou a Agro Merník, s.r.o. mala uzatvorený nájom nehnuteľnosti, kde súčasťou bola aj sporná výmera XXX m², a to najskôr na 5 rokov a neskôr dodatkom to bolo predĺžené na 15 rokov, od 1.1.2005 za 500 Sk za hektár. Predmetom tohto nájmu bola celá výmera nehnuteľností zapísaných na LV XXX, teda aj nehnuteľnosti, ktoré mal vyčlenené čiastočne žalovaný vo svojej výmere, ktorú ako prenajímanú užíval od SPF v rozsahu 318 m² (67.290 m²).

17. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným bolo potrebné prioritne posúdiť, o aký druh nároku uplatňovaný žalobkyňou ide. Žalobkyňa svoj nárok uplatňovala ako nárok na nájomné alebo náhradu za užívanie svojich pozemkov za rok 2003, 2004 a rok 2005. V priebehu konania bolo zistené, že tento nárok je možné podradiť pod nárok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia, keď žalobkyni patrí primeraná náhrada za to, že v rozsahu XXX m² žalovaný bez právneho dôvodu užíval pozemky a obohatil sa na úkor žalobkyne. Preto premlčacia doba podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka je subjektívna dvojočná a objektívna trojočná.

Podľa § 451 ods. 1 OZ, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Podľa § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 458 ods. 1 OZ, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa § 107 ods. 2 OZ, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Žalobca uplatňuje nárok na peňažnú náhradu za užívanie pozemkov jeho právnej predchodkyne za roky 2003, 2004 a 2005. Žaloba na súd bola podaná dňa 28.12.2005.

Vzhľadom na moment podania žaloby objektívna lehota na uplatnenie nároku neuplynula ani pri jednom z čiastočných nárokov. Preto bolo potrebné skúmať plynutie subjektívnej dvojočnej lehoty podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pre posúdenie počiatku plynutia tejto lehoty je vždy rozhodný deň, kedy skutočne došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia na strane povinného subjektu a ďalej, kedy sa žalobkyňa o tom dozvedela, kedy sa dozvedela, že na jej úkor sa obohatil žalovaný a ďalej je dôležité, kedy žalobkyňa si prvýkrát mohla svoj nárok uplatniť žalobou, a teda uplatnený nárok aj vyčíslieť.

Pri užívaní pozemkov žalovaným za rok 2003 obdobie do novembra 2003 je premlčané v subjektívnej dvojočnej lehote, pretože nárok najneskôr z novembra 2003 si mohla žalobkyňa na súde uplatniť 1.12.2003, kedy vedela, že žalovaný užíva jej pozemky a vedela, že jej patrí náhrada, ktorú mohla vyčíslieť a že ďalej užíva žalovaný pozemky bez právneho dôvodu. Preto nárok žalobkyne na peňažnú náhradu za obdobie január až november 2003 s poukazom na to, že žaloba bola podaná 28.12.2005 je premlčaný.

December 2003 je premlčaný čiastočne. Odvolací súd zistil, že za obdobie od 1.12.2003 do 26.12.2003 je nárok premlčaný, pretože najneskôr za deň 26.12.2003 si mohla uplatniť nárok na súde do 27.12.2003. Dvojočná subjektívna premlčacia doba uplynula 27.12.2005. Najneskôr do tohto dňa žalobkyňa vedela, že jej pozemky užíva žalovaný, že jej tieto pozemky patria, vedela, že ide o výmeru minimálne XXX m², vedela vyčíslieť túto náhradu a že so žalovaným nemá uzatvorenú žiadnu zmluvu.

Za obdobie od 27.12.2003 nárok žalobkyne nie je premlčaný, rovnako ako rok 2004, keďže žaloba bola podaná 28.12.2005, t.j. v subjektívnej premlčacej dobe.

Vo vzťahu k ďalšiemu obdobiu, a to obdobiu od 1.1.2005 je potrebné skonštatovať, že žalobkyni nárok na náhradu za užívanie týchto pozemkov nevznikol. Odvolací súd zistil, že od 1.1.2005 žalobkyňa prenajala spoločnosti Agro Merník na základe zmluvy o nájme pozemkov na poľnohospodárske účely výmeru nehnuteľností zapísaných na LV XXX, k.ú. S. v rozsahu 67.290 m². Zmluva bola uzatvorená 19.9.2005 na obdobie od 1.1.2005, pričom prvé obdobie nájmu bolo 5-ročné a neskôr na základe dodatku č. 1, uzatvoreného 10.1.2006 na obdobie 15 rokov. Teda v tomto období celá výmera pozemkov patriacich žalobkyni bola riadne prenajatá v spoločnosti Agro Merník, s.r.o., za ktorý prenájom táto spoločnosť žalovanej sa zaviazala zmluvne uhrádzať nájomné. Preto výmera XXX m², ktorú žiadala od žalovaného nebola preukázateľne žalovaným užívaná a žalovaný v rozhodnom čase roku 2005 nezískal žiadne bezdôvodné obohatenie. Preto žalobkyni za rok 2005 náhrada od žalovaného nepatrí.

Preto odvolací súd zamietavý výrok rozsudku prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pretože v tejto zamietavej časti bol výrok vecne správny, a to za rok 2003 do 26.12.2003 a za rok 2005.

18. Pokiaľ sa týka výšky náhrady za užívanie pozemkov žalovaným za obdobie od 27.12. do 31.12.2003 a za rok 2004, žalobca žiadal, aby mu bola poskytnutá náhrada vo výške 30 Sk za m² ročne. Pri bezdôvodnom obohatení sa neurčuje cena nájmu alebo cena, za ktorú reálne na trhu je možné realizovať zmluvné vzťahy medzi stranami sporu. Vychádza sa z tzv. primeranej peňažnej náhrady v rozsahu, ktorý zodpovedá bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor pôvodnej žalobkyne. Toto bezdôvodné obohatenie vzhľadom na to, že prvoinštančný súd sa výškou nezaoberal, bol povinný ustáliť odvolací súd. Vychádzal z dôkazov, ktoré mal k dispozícii od strán sporu a vychádzal aj z všeobecne záväzných právnych predpisov platných v tom čase ako určitej formy regulovanej náhrady za užívanie obdobných vecí. Zistil, že v tom čase SPF prenajímal žalovanému pozemky za 1 Sk za m² ročne. Podľa potvrdenia SPF, SPF prenajímal pozemky v iných vzťahoch vo výške 0,994 Sk za m² ročne. Spoločnosť Agro Merník, s.r.o. žalobkyňi uhrádzala za prenájom poľnohospodárskej pôdy 0,05 Sk za m² ročne. Žalobca pred odvolacím súdom uviedol, že za prenájom poľnohospodárskej pôdy ešte v roku 1992 sám uhrádzal sumu 9,60 Kčs za rok a za 1 m². Ako pomôcku odvolací súd pre ustálenie výšky náhrady za užívanie pozemku použil v tom čase platný právny predpis, a to vyhlášku Ministerstva financií SR o cenách stavieb, pozemkov, trvalých porastov, úhradách za zriadenie práva osobného užívania pozemkov a náhradách za dočasné užívanie pozemkov, ktorá vyhláška jej vykonávací predpis k zákonu č. 127/1991 Zb. a č. 330/91 Zb. Podľa vtedy platného právneho predpisu cena za m² pozemku alebo jeho časti v obci do 2.000 obyvateľov, predstavovala 20 Sk za m². Preto odvolací súd považoval uplatnený nárok žalobkyne na 30 Sk za m² ročne neprimeraný a ako primeranú náhradu stanovil, vzhľadom na porovnanie náhrad za užívanie obdobných pozemkov v danom mieste a čase, sumu 20 Sk za m² s tým, že žalovaný aj keď namietal náhradu vo výške 30 Sk za m² ročne, sám dôkaz o reálnej náhrade za užívanie pozemku nepredložil, poukázal však za to, že jeho nájom so SPF bol na sumu 1 Sk za m² ročne. Odvolací súd musí konštatovať, že takto nízka náhrada za užívanie pozemkov je neadekvátna výmere a charakteru, na aký účel žalovaný tieto pozemky využíval, keď deklaroval, že sú určené na uskladnenie drevnej hmoty, vzhľadom na charakter podnikateľskej činnosti žalovaného. Agro Merník, s.r.o. využíval nehnuteľnosti na poľnohospodársku činnosť, kde tieto náhrady sú oproti bežným komerčným náhradám neprimerane nízke. Preto potom bolo možné, vzhľadom na výšku náhrady, ktorú približne pred 10 rokmi, než si ju uplatnila žalobkyňa, uhrádzal jej manžel, žalobca, za prenájom pôdy vo výške 9,60 Kčs ročne za m² považovať za primeranú náhradu vzhľadom na vývoj cien na trhu s nehnuteľnosťami sumu 20 Sk za m² ročne.

Potom náhrada vo výške 20,- Sk za 1 m² ročne pri výmere XXX m² užívania pozemkov žalovaným za 27.-31. december 2003 predstavuje sumu 85,48 Sk, a za celý rok 2004 sumu 6.360,- Sk, spolu 6.445,48 Sk. Uvedená suma predstavuje 213,95 Eura. Vo zvyšku, čo do výšky náhrady žaloba nie je dôvodná, a preto ju správne prvoinštančný súd zamietol (§ 387 ods. 1 CSP).

19. Podľa § 517 ods. 1 OZ, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ho nesplní ani v dodatočnej primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať aj len jednotlivých plnení.

Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 563 OZ, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala.

Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. k momentu omeškania žalovaného (24.2.2006) výška úrokov z omeškania je dvojnásobok diskontnej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska platnej k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Žalobca si uplatnil aj úroky z omeškania z takto uplatneného nároku. Ustanovenie § 451 OZ nemá stanovenú splatnosť bezdôvodného obohatenia. Preto je potrebné vychádzať pri učení splatnosti bezdôvodného obohatenia z ustanovenia § 563 OZ, kde splatnosť takéhoto nároku je v nasledujúci deň po dni, kedy bol dlžník vyzvaný na plnenie. V priebehu konania bolo preukázané, že ešte žalobkyňa vyzvala žalovaného na plnenie bezdôvodného obohatenia, v týchto výzvach však neuviedla ani konkrétnu sumu a ani konkrétnu lehotu na plnenie. Tieto výzvy, vzhľadom na absenciu podstatných náležitostí uplatňovaného nároku, nie je možné považovať za riadne výzvy podľa § 563 OZ. Preto, keďže nie je možné tieto výzvy považovať za výzvy na plnenie, je podanie žaloby na plnenie a doručenie tejto žaloby žalovanému kvalifikovanou podmienkou na plnenie peňažnej povinnosti. V prejednávanej veci

žaloba bola žalovanému doručená spolu s platobným rozkazom ešte v konaní Okresného súdu Vranov nad Topľou, sp. zn. 9C/19/2006 dňa 23.2.2006. Teda žalovaný bol povinný plniť nasledujúci deň po doručení tejto výzvy dňa 24.2.2006. Žalovaný však k plneniu nepristúpil a to ani čiastočne a preto sa dostal do omeškania.

V tom čase úroky z omeškania boli stanovené na 6% ročne. Preto uplatnené úroky z omeškania tak, ako to uviedla žalobkyňa za obdobie od 1.1.2004 do zaplataenia a od 1.1.2003 do zaplataenia o výške 12% a 13% nie je nárok daný, a preto aj v tejto časti je potrebné považovať nárok prvoinštančným súdom ako správne zamietnutý podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

20. Žalovaný v konaní namietal, že žalobkyňa nebola v roku 2003, 2004 a 2005 výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, ktoré mal v nájme od SPF, ale len v rozsahu X/XX, keď zvyšný podiel XX/XX získala až v roku 2005 vyhlásením o vydržaní vlastníckeho práva. Uvedená námietka je nedôvodná. Žalobkyňa v minulosti skutočne bola podielovou vlastníčkou nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX, k.ú. S. v rozsahu X/XX. Do notárskej zápisnice dňa 31.6.2005 vyhlásila, že právna skutočnosť, na základe ktorej sa stala vlastníčkou aj zvyšných XX/XX-in nastala k 1.1.2001, kedy zo zákona nadobudla vlastnícke právo aj v tomto rozsahu XX/XX-in. Notárska zápisnica z 31.6.2005 stav, ktorý konštitutívne nastal k 1.1.2001 len deklarovala. Uvedená námietka nemala vplyv na vznik nároku žalobkyne, resp. jej právneho nástupcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie vlastníctva bez právneho dôvodu.

21. Odvolací súd bol povinný sa zaoberať aj nárokom na náhradu za drevnú hmotu za vyrúbané topole. V priebehu konania bolo zistené, že žalobkyňa žiadala náhradu za 34 topoľov, ktoré rástli na jej parcelách. Za vyrúbané topole si uplatňuje nárok na náhradu za piliarsku guľatinu za XX m³ po 1.200,- Sk za 1 m³, teda 28.800,- Sk a 54,85 m³ vlákničky po 800,- Sk za 1 m³, čo predstavuje 43,880 Sk. Spolu ako náhradu za drevnú hmotu, za topole je potrebné podľa žalobkyne jej uhradiť 72.680,- Sk.

V priebehu prvoinštančného konania opäť vo vzťahu k topoľom bola vznesená zo strany žalovaného námietka premlčania. Táto námietka premlčania prvoinštančným súdom bola považovaná za dôvodnú, keď prvoinštančný súd dôkazy náležitým spôsobom nevyhodnotil.

Zo spisu vyplýva, že správne konanie pred Obecným úradom v S. začalo dňa 26.2.2003, kde žalovaný požiadal o výrub stromov. Štátna ochrana prírody v rozhodnutí zo dňa 10.3.2003 presne stanovila počet topoľov, ktoré sa majú vyrezať z parcel žalobkyne č. XXX, č. XXX a č. XXX s vyčíslením ich spoločenskej hodnoty. Výrez sa mal vykonať buď do 31.3.2003, alebo od 1.10.2003 do 31.3.2004. Žalobkyňa, ako v tom čase podielová spoluvlastníčka, dala na takýto výrez súhlas 2.4.2003 a SPF, ako zástupca neznámych vlastníkov, dal súhlas dňa 25.3.2003. Obecný úrad S. dňa 7.5.2003 vydal rozhodnutie o výrube stromov, ktoré rozhodnutie sa stalo právoplatné dňa 25.7.2003 s tým, že výrub má byť realizovaný 1.10.2003 až do 31.3.2004. Obecný úrad S. však v podaní z 13.1.2005 na žiadosť žalovaného povolil žalovanému náhradnú výsadbu uskutočniť do 31.5.2005, pretože výrub stromov sa uskutočnil v marci 2004.

Prvoinštančný súd toto podanie Obecného úradu v S. zo dňa 13.1.2005 nepovažoval za dôveryhodné, pretože sa mu nepodarilo získať originál administratívneho spisu. Listina však bola vyhotovená orgánom na to oprávneným, nikto túto listinu, aj keď vo fotokópii, nespochybnil. To, že stromy dodatočne vysadené neboli do 31.5.2005 tak, ako to bolo rozhodnuté o predĺžení tejto lehoty obcou svedčí aj tá okolnosť, že prvoinštančný súd bol na obhliadke dňa 19.3.2007, kedy ešte stále náhradná výsadba realizovaná nebola.

Žalovaný predložil súdu dodací list vystavený S. U. zo dňa 22.11.2003, z ktorého listu vyplýva, že vyrúbal 30 stromov, 3 stromy nezrezal. Žalovaný tvrdil, že mal uzatvorenú s S. U. zmluvu o dielo. Zmluva o dielo nie je dôkazom svedčiacim o momente výrubu týchto stromov. S. U. podľa tvrdenia žalobcu nemal oprávnenie na súkromnú podnikateľskú činnosť a dodacie listy žalovanému vystavovať nemohol. Podľa tvrdenia žalobcu a podľa čestného prehlásenia M. U. je zistené, že S. U. len pomáhal M. U. pri poreze topoľov. V roku 2003 podľa čestného prehlásenia M. U., žalovanému žiadne dodacie listy nevystavoval. Svedok R. V. vo svojej svedeckej výpovedi pred prvoinštančným súdom uviedol, že bol prítomný pri tom, keď sa hovorilo o výrube stromov v apríli 2004. Svedok R. V. žalobcovi obstaral z archívu materiály, ktoré ostali ešte z obdobia rozhodovania o výrube stromov z Obecného úradu S.. Svedkyňa Y. W. ako starostka obce sa bližšie k dátumom výrubov nevedela vyjadriť. Potvrdila však, že vyhotovovala všetky listiny v súvislosti s výrubom stromov, na dátumy si nevedela spomenúť, avšak potvrdila, že blízko spolupracovala s nadriadenými úradmi, pretože takéto listiny vyhotovovala prvý raz.

Súdu bolo predložené aj čestné prehlásenie svedka Y. H., ktorý v čestnom prehlásení potvrdil, že bolo zrezaných 33 kusov topoľov, ktorý porez bol zaznamenaný v knihe porezov žalovaného, ktorá

bola uložená na prevádzke žalovaného. Záznamy boli vykonávané denne. Drevo z týchto topoľov bolo spracované na dvere do bytovky v rómskej osade v S..

Súd na žiadosť žalobcu vyzval žalovaného, aby predložil uvedenú knihu porezov na ustálenie momentu ťažby topoľov. Žalovaný pred odvolacím súdom tvrdil, že táto kniha už bola skartovaná a tým sa dostal do dôkaznej núdze na preukázanie skoršieho dátumu výrobu topoľov, než to vyplýva z dôkazov. Jediné svedok Y. N. bližšie nevedel pri svojom výsluchu uviesť, v ktorom období boli vyťažené topole. Uviedol, že to bolo približne pred 3 rokmi, v roku 2003. Tento svedok nevedel presne identifikovať obdobie ťažby dreva, avšak všetky ostatné dôkazy, ktoré má súd k dispozícii svedčia o tom, že k ťažbe dreva došlo v marci 2004. Ako základný dôkaz svedčiaci o týchto okolnostiach je možné považovať rozhodnutie obce na žiadosť žalovaného o predĺžení náhradnej výsadby stromčekov, za topole, kde je presne konštatované, že topole boli zrezané v marci 2004, ktorú informáciu v žiadosti oznámil sám žiadateľ - žalovaný, keďže nebolo možné zrealizovať náhradu výsadbu v lehotách stanovených v pôvodnom súhlase na výrub stromov. Preto, keďže aj v danom prípade je vznesená námietka premlčania vo vzťahu k uplatneniu primeranej náhrady za užívanie topoľov nedôvodná, odvolací súd dospel k záveru, že nárok nie je premlčaný.

K výrezu topoľov došlo v marci 2004, objektívna premlčacia lehota plynula do marca 2007 a subjektívna lehota plynula do marca 2006. Žalobkyňa, respektíve jej manžel - žalobca o výrube vedeli. Žalobkyňa si uplatňovala náhradu za vyrúbané stromy, avšak táto jej poskytnutá nebola. Finančné prostriedky boli vyplatené SPF. Nikto nerozporoval, že žalovaný vyzýval žalobkyňu, respektíve jej manžela, aby sa pri výrube topoľov zúčastnili a navyiac, podľa tvrdenia žalovaného, tento jej mal nechať nezrezané topole ako náhradu za drevo. Preto nárok žalobcu v súlade s § 107 ods. 1 OZ pri posúdení nároku ako bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobcu (resp. jeho právnej predchodkyne) nie je premlčaný.

22. Výška náhrady za topole, ktorá bola vyčíslená žalobcom, respektíve právnou predchodkyňou žalobcu, spochybňovaná nebola. V tejto časti zo strany žalovaného neboli vznesené žiadne námietky. Žalobca výšku vyčísliť podľa noriem a cenníka platného pre ocenenie obdobného dreva ako piliarske guľatiny a vlákničky. Uvedená suma predstavuje 72.680,- Sk, čo v prepočte na menu euro predstavuje 2.412,53 Eura. Preto v tejto časti odvolací súd prvoinštančný rozsudok podľa § 388 CSP zmenil a žalobe vyhovel. Podľa § 451 OZ a § 458 OZ je nárok dôvodný.

K tomuto nároku ako primeranej náhrady za zrezané topole súd priznal žalobkyňi aj nárok na úroky z omeškania v rovnakom rozsahu a rovnakým spôsobom výpočtu ako to bolo vo vzťahu k náhrade za užívanie pozemkov v súlade s § 517 ods. 1, 2 OZ, § 563 OZ a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Zb.

Preto odvolací súd aj v tejto časti prvoinštančný rozsudok podľa § 388 CSP zmenil a čiastočne žalobe vyhovel.

23. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 2 CSP. V priebehu konania bolo zistené, že strany sporu majú úspech v spore každý približne v polovici. Uplatnený nárok bol čiastočne zastavený v pôvodnom konaní sp. zn. 9C/16/2006 v rozsahu nad XXX m² pozemkov.

V prejednávanej veci uplatnený nárok čiastočne vo vzťahu k pozemkom bol premlčaný a čiastočne nebol dôvodný.

Taktiež aj uplatnené úroky z omeškania vo vzťahu k momentu omeškania a vo vzťahu k výške omeškania neboli priznané v plnom rozsahu.

Preto pri kvantifikácii úspechu každej zo sporových strán je možné konštatovať, že každá zo strán mala približne rovnaký pomer úspechu aj neúspechu a je na mieste, aby bolo rozhodnuté, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.